

[Formanden.]

lunde i ro under oplæsningen. Nu skal jeg læse det om igen, hvad jeg ikke synes skulle være nødvendigt.

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Hjortnæs (S):

Da folketinget i onsdags stemte om venstres beslutningsforslag over samme emne, måtte vi alle gå ud fra, at hermed var denne sag endeligt afsluttet, og jeg skal ikke lægge skjul på, at det efter min opfattelse havde været det lykkeligste.

Hvorfor en så uaktuel sag skal give anledning til så meget postyr, er nok et spørgsmål, mange vil stille sig. Det interessante er jo, at der mellem alle ansvarlige partier i denne sag ikke er nogen uenighed om, at borgerne skal have fri adgang til områder, hvortil de har lovligt ærinde. Uenigheden har alene gået på, om den bestående retstilstand sikrer en sådan fri adgang, og det mener vi at hele afklaringsforløbet har vist at den gør.

Men der er, som fru Nathalie Lind sagde i sit første indlæg her i formiddags, gået politik i denne sag. Selv om alle besindige kræfter havde været bedst tjent med, at folketingets retsudvalg havde afsluttet forhandlingerne om denne sag med en beretning med bred tilslutning til socialdemokratiets og regeringens udspil om en cirkulæreskrivelse, må vi nu konstatere, at sådan skulle det ikke få lov til at gå.

Sagens omfang og vigtighed kan imidlertid ikke bære mere dramatik, og den kan slet ikke bære, at den får lov til at lægge gift for de kommende drøftelser om økonomiske løsninger, som skal føres. Det dagsordensforslag, som venstre nu har fremsat, åbner op for den mulighed, vi hele tiden under forhandlingerne har peget på, og derfor kan vi stemme for det. Som jeg tidligere har meddelt, men selvfølgelig også i konsekvens af, at vi stemmer for dagsordensforslaget, stemmer vi imod lovforslaget.

Glistrup (FP):

For os fremskridtsfolk har det altid stået som en selvfølge, at man skulle have ret til frit at færdes på offentlig gade og vej.

Sidste eftersommer fik vi en belæring om, at sådan opfattedes tingene ikke overalt i dette samfund. Det kunne måske være Thomas Niensens disciple; det kunne være kine-

sere; det kunne være Roskildes universitetsstuderende, der havde forlæst sig på Marx' og Lenins skrifter og nu troede, at vi havde klassekamp i Danmark i 1975. Men ligegyldigt om det skulle være den ene eller det skulle være den anden, så måtte det være så ganske aldeles åbenbart, at folketinget havde en pligt til at hindre, at der på ny skulle ske det, som vi var vidner til i Bækkelund, ved Info, i Lundeberg og adskillige andre steder i landet. Derfor var det aldeles åbenbart, da folketinget samledes her til den samling, der nu er ved at udrinde, at der måtte et forslag ind om, at vi ikke kunne fortsætte på den måde med de ting, som vi havde oplevet. Og folketingets måde at erklære sig på og fastsætte reglerne på, det er jo ved at fremsætte et forslag til ændring af gældende love. Det er det, folketinget har rådighed over.

Derfor var det logisk og rigtigt, at centrum-demokraterne og venstre allerede i oktober måned viste vejen og sagde: her skal ske ændring af gældende lovgivning. Ved den store debat, vi havde om tingene her i folketinget den 30. oktober, var fremskridtspartiet så hundrede procent bag ved venstre, bag ved centrum-demokraterne i dette initiativ til at ændre lovgivningen. Vi præciserede ved den lejlighed, at denne ændring af lovgivningen måtte komme hurtigt, den måtte komme, uden at der blev givet anledning til, at nogle, ud fra mere eller mindre forældede forestillinger fra gamle, svundne tider, skulle have lejlighed til at trænere sagen. Desværre fulgte folketinget ikke vor opfordring til, at sagen skulle afgøres umiddelbart, men sendte den i et eller andet begravelsesudvalg, hvor den så kom til at ligge i mange måneder.

Næste gang den dukkede op til overfladen, var jo her i folketinget den 30. marts, hvor man pludselig havde fået den idé, at man ikke skulle ændre på lovgivningen, men at man i stedet for skulle sætte reglerne ind i en politivedtægt. Det var ganske klart en sagligt dårligere ordning end at lave om på lovgivningen. Borgerne har krav på et let sted at kunne se, hvordan deres rettigheder og forpligtelser skal være. Det skal ikke være et obskurt sted som en politivedtægt, der normalt er udsolgt i boghandelen i 20 år i træk, før man gider genoptrykke den. Det skal ikke være sådan, at det skal være i for-